

La tinta del calamar



MARIA BURREL BADIA

PORTAVEU CS PAERIA DE LLEIDA
I DIPUTADA PROVINCIAL

MENTRE QUE mig país se'ns crema en l'enèsim incendi d'aquest estiu, l'altra meitat es continua cremant per les tòrrides temperatures que, a més, estan deixant l'Espanya més rural i despoblada sense aigua. Hi ha molts pobles on els talls d'aigua són ja habituals i només pots obrir l'aixeta, amb sort, de 8 a 12. Al meu, sense anar més lluny, el consum d'aigua s'ha limitat a 400 litres al dia per casa. La sequera estival està exiguent les fonts, els aqüífers, els rius i els pantans i, enmig d'aquesta emergència climàtica per sequera, i per posar només un exemple, ens assabentem que s'estan gastant 9.000 litres d'aigua diaris per omplir la piscina de la presó de Sevilla perquè té esquerdes. Això no ho veuran a les notícies, no. Fins aquí, gairebé tot igual

com gairebé qualsevol altre estiu dels darrers anys. I mentre això passa, el Govern del país utilitza la tinta del calamar per tapar la crua realitat, traient-se de la màniga un nou decret llei contenidor que solucionarà el tema del problema energètic derivat del conflicte d'Ucraïna. I ho farà amb un superpla de xoc d'estalvi i gestió per reduir el consum d'energia en edificis públics i comerços.

Els informatius ens bombardegen constantment amb les noves mesures, lloades per uns, injuriades per d'altres, i ja tots sabem que la refrigeració no es podrà posar per sota dels 27 graus ni la calefacció per sobre dels 19; que les portes d'accés als locals tindran tancaments automàtics (a costejar pel mateix comerç, és clar!) i que els

lluminosos dels aparadors i monuments s'apagaran a les 10 de la nit. Resolta amb un decretàs l'emergència climàtica, miri vostè. Potser per deformació professional, soc de les que procuren llegir les normes abans d'opinar-ne. I sincerament a hores d'ara de la legislatura del Govern "més progressista de la història" ja ni em sorprèn que posin en un mateix sac mesures econòmiques tan variades com els ajuts en l'àmbit del transport terrestre (trens, camions i taxis), les cotitzacions dels autònoms, les beques universitàries i els ajuts a l'estudi, tamisat tot això amb el pla d'estalvi i de reducció de la dependència energètica del gas natural.

La improvisació a què ens té acostumats el Govern en política interior s'ha superat aquesta vegada amb una rudesia jurídica palmària. El que es diria "embolica que fa fort". Perquè aquesta és, una altra vegada, una norma que es posa en la vida dels

ciudadans, que naix sense negociar-se amb els sectors afectats (per a què), que ha estat redactada precipitadament i sense tenir en compte l'impacte que produirà. Una nova imposició unilateral, això sí, transversal, que més que aclarir, confon.

La lògica i la racionalitat no haurien d'escapar mai a una norma jurídica, com tampoc la seua correcta fiscalitza-

senyors. Les lleis hi són per complir-les, sí, però quan la improvisació és la norma i la diligència l'excepció, el primer a donar exemple també en el compliment de les lleis hauria de ser el mateix Govern. Perquè demanar als ciudadans i a les empreses el que el mateix Govern no està disposat a fer és molt fàcil, però resulta molt lleig. Ni rastre d'estalvi exemplar en el

La improvisació a la qual ens té acostumats el Govern de l'Estat en política interior s'ha superat aquesta vegada amb una rudesia jurídica palmària

ció. Molt em temo que serà difícil comprovar l'efectiu compliment d'unes mesures que deixen amplis serrells inconcrets de flexibilització i matisos a l'estalvi energètic segons el tipus d'activitat econòmica o el treball que s'exerceixi en uns o altres locals o establiments. Això és tornar bojos els ciudadans,

nombre de ministeris, amb l'escandalosa tropa d'assessors de la Moncloa o amb els continus viatges en Falcon del president.

La vicepresidenta Ribera va dir molt seriosa que "les administracions hem de ser les primeres a donar exemple". Molt parlar, però el que ens cal són fets.